

І В ШІСТДЕСЯТ ПОЕТОМ МОЖНА СТАТИ

Не так давно ця скромна й дуже вразлива жінка, мешканка шляхетного села Серники, розміняла свій сьомий десяток. І в гадках Софія Василівна не мала, що незабаром життя її докорінно зміниться. Вона не тільки знайде в собі сили побороти раптову недугу й депресивний стан після тяжкої операції, а й несподівано для всіх своїх рідних та близьких, і навіть для самої себе, почне писати вірші.

- Аби хтось раніше сказав мені про те, що почну на старості літ вірші писати – зроду б не повірила, - гомонить Софія Василівна. – Я розумію, що рано чи пізно таке натхнення приходить до вчителів чи тих людей, що якимсь відношення в своїм житті до книг чи мистецтва мали, а я ж така далека до всього цього завжди була. Людина сільська, весь вік справу з полем, хазяйством мала. То в колгоспі ланковою була, хміль ми гарний колись в Серниках вирощували. То обліковцем трохи працювала. А потім дітки пішли. Троє синів народила, вигодували з чоловіком, вивчили. Неабиякі в нас хлопці, школу з медалями позакінчували, далі всі вчитись пішли. Сини – наша гордість. Не соромно людям в очі дивитись, бо наші хлопці чесні, порядні, в роботі сумлінні, батьків пова-

жають. Вони у нас і за підмогу, і за перших порадників. Три місяці тому я перенесла складну операцію на щитовидці. Стан був такий, що не передати ніякими словами. Втішали і лікарі, і рідні. А ще ж натуру таку маю вразливу. Все журилась, плакала без кінця і краю. Вже й сама собі була не рада від того. Не знаю, чи повірить тому хто, чи ні, але якось голос почула: "Не плач!" Переляк був настільки сильним, що то не передати. Потім вдруге почула:

"Думай про щось веселеньке". Господи, яке ж веселеньке може бути, коли такий стан? Я ж не зможу. І тут чую той голос втретє: "Зможеш!" А після того ще більші дива почались зі мною. В голові раптом зародились рядочки веселенької пісні. Потім знову, чи то пісенька, чи то вірш з'явився. І полилось з мене, наче той потічок. І вдень, і вночі все якісь рядки писались. Спочатку подумала, що то в мене щось з головою негаразд. Пожурилась

лікарям. А у відповідь почула: "Все добре. То погані емоції вас полишили. І вірші ви почали писати внаслідок пережитого стресу." Тулила-тулила ті рядки до купи. Цілий зошиток списала. Потім другий, третій. А що це таке зі мною? Комусь розповісти - начебто й соромно. Вирішила дітям відкритись. "Синочку, - звернулась до старшого, - що ти мені скажеш, чи ж добре те, що я пишу?" Подивився син мої зошити, перечитав, заспокоїв мене, сказав що нема чого стидатись і він радий, що в мамі відкрився такий дар. Й до батюшки за порадою пішла, бо ж непокоїв той голос, що чула. Й він мене заспокоїв і сказав, аби не переживала, то добре, що вірші пишуться.

Разом з Софією Василівною гортаю сторінки акуратно списаних зошитків. В них і душевні

◆ ПОРТРЕТ З НАТУРИ

переживання, і спогади про минуле, і роздуми про майбутнє, колядки, пісеньки про дівочу долю, про славне козацтво, вірші про Україну, родину, про наших предків і рідне село.

Село на Поліссі, гарне, велике,
У просторих дворах ростуть
пишні квіти.

Домівки чисті, мов зорі сяють,
У них серничани живуть-
поживають.

У селі є церква, хоч і старенька,
Але дуже вона в нас гарненька.

Молитва тут лине за діток
маленьких,

За наших близьких і за
рідненьких.

На монастир наш любо
дивитись,

Сюди поспішаємо також
молитись.

Купола під небом такі блискучі,
Що сяють, ніби зіроньки з-під
тучі.

Школа в Серниках велика,
весела.

І для нас гарніша, як в інших
селах.

Вчителі тут мудрі й лагідні такі,
І знання дають всім неабиякі.
Хай на устах серничан не буде

жалю,

На добро і усміх їх
благословлю.

На здоров'я, щоб були багаті,
Хай дарує його всім Божа
Мати.

Хай Бог береже, мов квіти у
полі,

І дарує усім вам щасливої долі.

Лік віршів Софії Василівни Полюхович уже добігає до сотні. Тяжко повірити, що всі ці рядки народились впродовж останніх трьох місяців. Звісно, вони ще не мають досконалої поетичної форми, та головне, що в них є душа - душа людини, за яку в житті, в свій отчий край, свою родину. Людини, котра всім своїм серцем прагне добра і миру для рідних і близьких, знайомих і незнайомих їй людей, і разом з ними вірить у щасливе майбуття нашої України.

Галина ГАВРИЛОВИЧ